שמיני-החודש תשפ"ד

אשי ישראל

השיעור השבועי מפי מורינו
הרה"צ רבי יצחק לעזער שליט"א
בעל מחבר - תוך הנחל ושיחות מוהרא"ש

גיליון ת"ט

ניתן להאזין לשיעור בכל יום רביעי בשעה 22:10 בטלפון:077-2612984 שלוחה 9

חסדי ה' יתברך, אנחנו אוחזים בפרשת **שמיני**, שבת פרשת **החודש** – קודם חודש ניסן, והיום בלילה זו **התחלת הבריאה**, כי לפי דברי ר' יהושע – שהעולם נברא בניסן, נמצא שהיום בלילה – כ"ה אדר, זה היום הראשון של בריאת שמים וארץ, שעל זה כתיב (בראשית א, א) "**בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹקִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ**" – זה היה ביום כ"ה אדר, וממילא ראש חודש ניסן הוא יום השישי של הבריאה, שאז היתה בריאת אדם הראשון. ופרשת השבוע היא **פרשת שמיני**, ובה קורין את **פרשת החודש**.

והנה מובן לכל אחד, ש'מצלצל' בכל זה מסר של לימוד מאד חזק, ואשרי האדם שזוכה לקנות את הלימוד הזה בנפשו ב'**קנין אמיתי**'; בליקו"מ ח"א סי' כ"ה, כשמדבר רבינו ז"ל מ'**כח**' ו'**פועל**', אומר רבינו שאחר 'כח' ו'פועל' יש דבר שנקרא "**שֶׂכֶל הַנִּקְנֶה**", מה הכוונה? כי הנה תחילה יש ענין של '**כח**' – שזה ענין שיש לאדם המון '**כוחות**', לכל אחד ואחד יש נשמה גבוהה מרום גבהי מרומים, וב'כח' הוא יכול להראות את הגבורות הכי גדולות בחיים! **אם אדם היה מאמין בעצמו – הוא היה זוכה להגיע לדרגות אין-סוף!**

זה מה שרבינו לימד אותנו, ורבינו הוא דוגמא חיה לזה – מה שאדם יכול לזכות בזה העולם, ואכן "**נעשה אדם נאמר בעבורך**", כי זו תכלית הבריאה, כל הבריאה היתה בשביל זה! אז ב'**כח**' יש לאדם את הכוחות הכי גדולים להגיע למה שהוא רוצה!

אח"כ מגיע ענין של '**פועל**' – שזה כמה אדם באמת זוכה, כמה הוא מוציא מן ה'כח' אל ה'פועל', וזה כל אחד כפי יגיעתו וטרחתו בעבודת ה'...

בזמן רבינו, היו אנשים שאמרו לרבינו: "מי יכול להדמות אליכם?... אתם נשמה גבוהה – נכד הבעש"ט ור'

נחמן מהורדענקא״... ורבינו מאד הקפיד על זה! רבינו אמר שזה לא נכון! ואמר: **״אפילו היה לי את הנשמה הכי פשוטה, כי היגיעות והטרחות שהכנסתי בעבודת ה׳ – הייתי מגיע לכל זה!״...**

אז יש בעצם **כח** לאדם להוציא מן ה׳כח׳ אל ה׳פועל׳, אבל יש בחירה... אדם שיש לו שכל, והוא לא בטלן, הוא מכנים בכוחו את כל מה שהוא יכול! לא אומרים לאדם שיצא מהכלים שלו לגמרי, כי זה ג״כ יצר הרע, וצריכים בזה הרבה לימודים איך להחזיק מעמד **בתוך** הכלים, ולא **לצאת** מן הכלים ולעשות יותר מהכוחות שלו...

כשמדברים לאדם ״להכנים כוחו ביגיעות וטרחות בעבודת ה׳״ זה ג״כ רק **״כפי כוחך״**, אל תידמה למשהו אחר, אל תסתכל על מישהו אחר, אלא **תסתכל ותתמקד על העבודה שלך!** הבעיה של בן־אדם שהוא מתחיל להשוות עצמו לאחרים, להסתכל על האחר, מקנא בו, וזה מביא אותו לכל הבעיות... אדם צריך להתרכז בהסתכלות על הכוחות שלו – ״יש לי כוחות, וזהו! אני לא מתפעל מאף אחד!״...

ויחד עם זאת, ישנה חכמה מיוחדת איך להסתדר עם אנשים, שזו ברכה מיוחדת שאדם זוכה לה... והלימוד הראשון – כשאדם זוכה להתחתן, איך הוא יכול לבנות בית שיהא בית של גן־עדן? ע״י שהוא לומד איך להסתדר! **בעל צריך לדעת איך להסתדר עם האשה, ואשה צריכה לדעת איך להסתדר עם בעלה!**

כי הניסיון והמבחן לזה הוא אצל האדם מיד כשהוא זוכה להתחתן; אם אדם זוכה לזה בגיל יותר צעיר – **אשרי לו**, אך כל אחד כפי ענייני, ומלמדים אותו: **״אם אתה רוצה לחיות, אתה צריך ללמוד איך להסתדר עם אנשים!״**... כי מבחוץ אדם יכול להתחמק – ״אני מבודד, אין לי שייכות עם אנשים, אני בפינה שלי״... ויכול להיות שאדם עובר את החיים בצורה כזאת, אבל כל זה עד שהוא מתחתן... **כשהוא מתחתן – יש לו אשה, וכבר צריך ללמוד איך להסתדר עם הזולת, ואם לא – לא יהיה טוב לו...**

וכך הקב״ה עשה את הבריאה, בבחינה של (בראשת ב, יח) **״אֶעֱשֶׂה לּוֹ עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ״**, שהוא יתחתן וילמד איך באמת לבנות את עצמו! אבל כדי **׳לבנות את עצמך׳** אתה מוכרח לדעת איך להסתדר עם אנשים, ואם זכית

באמת בבית ללמוד **איך** לעשות זאת, ויש לך ב״ה שלום־בית, עתה תיקח את זה הלאה – בעבודה שלך!

יש לך עבודה שאתה עובד בה, אם אדם אומר ״מה אכפת לי מאנשים אחרים בעבודתי? אני עושה את העבודה שלי, וזהו״... האדם הזה מיד נכנם לבעיות, כי אכן יכול להיות שאתה עושה דברים טובים ונפלאים, אבל תכף ומיד כשאתה לא יודע להסתדר עם אחרים – סוף כל סוף תהא איזו התנגשות וזה ׳יתפוצץ׳ באיזושהי צורה...

אתה יכול להיות ה׳בעל־מלאכה׳ הכי מקצועי שיש, אבל אתה לא יודע איך להסתדר עם ״בום״, מה זה יעזור לך?... אתה תהיה ׳מובטל׳, ותחפש עבודת ב׳לשכת־עבודה׳... ״אבל אני חכם, אני מקצועי, אני מהנדם, אני אינסטלטור, אני מאד מקצועי, כולם יודעים... למדתי טוב באוניברסיטה״... **יכול להיות שזה נכון, אבל אם אינך יודע איך להסתדר עם ״בום״ – לא יקח הרבה זמן עד שהוא יפטר אותך וזהו... אז מה פעלת עם ה׳חוכמות׳ שלך?!... חלק מ״חכמת החיים״ זה לדעת איך להסתדר עם השני!**

וכמו שהפועל צריך לדעת איך להסתדר עם ה״בום״ – גם ה״בום״ צריך להיות חכם ולדעת איך להסתדר עם פועלים, אם הוא יתן פקודות וכו׳ ולא יוריד את עצמו לפועלים שלו ויבין אותם – לא יקח הרבה זמן עד שכולם יברחו...

נמצא, שבכל החיים יש לאדם את העניין הזה של **שלום־בית**, ואם ב״ה זכה שבבית שלו זה **כן** יציב – **תמשיך הלאה**, ותדע איך להסתדר עם אנשים! אבל זו **חכמה עצומה**... שמצד אחד אני עושה את שלי, אני מוציא מן ה׳כח׳ אל ה׳פועל׳ כל מה שאני יכול, ומצד שני אני יודע איך להסתדר עם כולם... **זו לא עבודה קלה, אבל אם אדם עובד על זה – הוא יצליח!**

והדבר הראשון – בתוך ביתו, מדוע? כי מזה אדם לא יכול לברוח... אם לא הסתדרת עם מישהו בעבודה – פיטרו אותך, וחיפשת מְקום־עבודה אחר... אבל הבית שלך זה ״הבית שלך״, אתה לא תברח מהבית ולא תפרק את הבית ח״ו! אדם אומר שהוא ״תקוע״ בבית, אבל אתה לא ״תקוע״, אלא **תראה איך להפוך את הבית שיהא באמת גן־עדן! שיהיה שם הכי טוב! את זה אתה מוכרח... לא תוכל להתחמק מזה...**

מיד כשאתה מבין את זה – אתה זוכה לקבל שכל איך להוציא את מן ה׳כח׳ אל ה׳פועל׳ – אתה ״פועל״ ועובד אצל מישהו? תהיה חכם! אתה מקצועי ממש, אבל עם ה״בום״ אינך יודע להסתדר... כמה זמן זה יחזיק מעמד?!... הוא באמת ״בום״ גדול ויודע איך להנהיג, יש לו כל מיני תכניות ודברים וכו׳, אבל הוא לא יודע איך להסתדר עם הפועלים שלו...

אכן, אנחנו מדברים עתה שיחה לא כ״כ רגילה, אך זוהי **מציאות החיים**! מעניין של ׳שלום־בית׳ אנחנו מדברים המון – כמה צריכים ״קו תקשורת״ בין בני הזוג, כמה חשוב שיהיו תמיד דיבורים טובים, דיבורים של חיזוק, בלי זה – זה לא ילך... **תביא כסף, תביא מתנות, אם אין מחמאות – זה לא יחזיק!**

אדם שיש לו שֵׂכֶל, הוא מבין שאמנם צריכים את העניין של מתנות [בפרט לכבוד יו״ט וכו׳, ישנם זמנים שמביאים מתנה], אבל זה לא העיקר! **העיקר שיש אכפתיות בבית! שיש אחד שמתעניין בשני – בעל מתעניין באשתו, אשה מתעניינת בבעלה – זה העיקר!**

אותו דבר אצל פועל בעבודה, הוא יכול לחשוב ״אני עושה את העבודה שלי״, ומה הכוונה שהוא לא מסתדר עם ה״בום״? שהוא אומר ״אני עצמאי״... בסדר, אתה עצמאי, אבל יש לך ״בום״, ותבין איך להסתדר! אם באמת היית עצמאי – היית ה״בום״ של עצמך... ואם אתה פועל אצל מישהו – סימן שזה טוב לך... וכך מנהג העולם, שיש אחד שהוא המפקח – והוא יותר גבוה בדרגה, הוא הפקיד – ויש לו את הפועלים שלו, והפועל צריך לדעת איך להסתדר עם ה״בום״ הזה...

דיברנו מזה הרבה, אך חוזרים על זה מחמת שיוצא לדבר על זה רבות עם בני־אדם, וזה דבר מאד מאד חשוב: פעמים רבות צריכים לעשות בבית ׳**הצגה**׳, בואו נהיה אמיתיים... והצגה זו נכללת בדברי חכמינו הקדושים (יבמות סה:): ״**מותר לשנות בדבר השלום**״; ואין מקום חשוב וגדול ׳לשנות מפני השלום׳ כמו ב׳שלום־בית׳! אמנם זה מדובר על כל אדם שיש לו איזה עסק עם אנשים – שמותר לשנות מפני השלום, אבל כמה גדול יותר השלום בבית, שהוא **השלום הכי חשוב!**

אז מותר לשנות, מה הכוונה ״לשנות״? שהנה הרגש שלך עכשיו לא כ״כ חזק – הן בעל כלפי אשתו והן אשה כלפי בעלה – ישנה איזו טענה, היתה איזו מריבה, אז אדם אומר ״אני אראה ש׳אני׳ הוא הצודק פה״, ולמה זה מביא אותך? לשום מקום! נתהווה מזה רק מחלוקת, וכבר נהרם כל השלום־בית... אלא מאי? צריכים לעשות ׳הצגה׳! **אתה לא מרגיש עכשיו בכל הרגש שלך באמת, אבל תציג את זה!**

וזה כמו שאומר רבינו גבי מדת השמחה, מה יעשה אדם שהוא לא שמח? הרי רבינו אומר ששמחה זו המידה הכי גדולה, אבל זו המידה הכי קשה... להגיע לשמחה זה לא קל... ומהי העצה לאדם? אומר רבינו הקדוש [שיחות הר״ן, סי׳ עד; רבינו מביא לנו עצות מעלמא דאתי – מהעולם הבא!]: עצה לשמחה – אתה לא בשמחה? **תעשה את עצמך כאילו אתה בשמחה! תרקוד, תלביש חיוך, תדליק שירים, תעשה עצמך כאילו אתה בשמחה – וסוף כל סוף תגיע לשמחה!** ורבינו מביא דוגמא מההפך מזה – כעס, שאדם אדם הוא לא כועס, אך הוא עושה את עצמו כאילו הוא כועס, סוף כל סוף הוא נעשה בכעס...

נמצא א״כ שזה אותו ענין האמור של ׳הצגה׳, שהנה אתה לא באמת בשמחה, אבל אתה ׳שחקן׳! וכמו במופע של הצגה, האדם המציג יכול להיות שכולו שבור ועצוב, אבל הנה הגיע הזמן והוא צריך לעלות על הבמה ולהיות שחקן, הוא כבר קיבל את ההוראות מה עליו לומר ולהציג, ועליו לעלות עתה על הבמה ולהראות חיוך גדול... אפילו שזה לא אמיתי כלל וכלל, אבל זה התפקיד שלו – הוא ׳שחקן׳... ומה הוא גורם? יש מאות, אלפים ורבבות אנשים שמסתכלים על ההצגה והם כ״כ צוחקים ושמחים בזכות אותו ׳שחקן׳, בשעה שהכל ׳בלוף׳ אחד גדול – הוא לא בשמחה... הוא הולך כפי ההוראות שנתנו לו מה לומר ואיך להציג וכו׳, והוא בחכמה של השחקנים יודע איך לשחק זאת היטב...

כך בדיוק צריכים בתוך בית האדם, שלפעמים הדברים אינם בדיוק כפי שרצית, אל תאמר ״אני אראה מה זה״... לא! תתארו שאותו השחקן על הבמה פתאום החליט שהוא לא עושה ׳משחק׳, הוא ״אמיתי״... אילו ביזיונות יהיו – הן לו והן לאחראי על ההצגה, אבל זה לא קורה... למה? כי זה התפקיד של ה׳שחקן׳ – הוא מומחה

ומקצועי לזה... **אותו דבר צריכים בבית, שאדם יודע שאפילו אם עכשיו אין לו כ"כ את הרגש, והוא לא כ"כ שמח, אדרבה – יש לו טענות ותלונות ומריבות, עכשיו "מותר לשנות" את עצמך "מפני השלום" – תעשה את עצמך! אתה עצוב? תלביש חיוך! תעשה עצמך כאילו אתה שמח! תגיד איזו מילה טובה! הנה רצית להחזיר מנה אחת אפיים, אבל במקום זה אתה אומר מילים טובות!**

וכמו אצל השחקנים בהצגות, שיש מסך שכתוב בו כל מה שהם צריכים לומר, כך גם לפני האדם צריך שיהיה כאילו 'מסך' שמעביר את המסר: **"עכשיו צריכים להגיד מילים טובות!" אתה 'כן' מרגיש 'לא' מרגיש – זה לא משנה, אתה אומר! ומה אתה פועל? שיש שלום בבית, הכל רגוע והכל בסדר...** וכפי דברי רבינו הנ"ל, בזה אתה פועל שכך יהיה באמת! **תעשה עצמך כמו שאתה שמח – וכך באמת יהיה!** ה'שחקן' הנ"ל בהצגה, הוא רק מחכה לסיום ההצגה – ובורח, אבל מהבית אתה לא בורח, זה הבית שלך... אז אתה תשקיע בדברים כאלו, וזה באמת יהיה ככה!

אותו דבר גבי פועל עם ה"בום" שלו, הוא צריך לדעת שעליו לשחק את המשחק; אמנם ה"בום" הזה הוא אדם קשה, אדם לא הגיוני, אך אם אתה תגיד לו את זה ותעשה את העבודה שלך בצורה כזאת – בלי לשחק את המשחק – לא יקח הרבה זמן ויפטרו אותך... משא"כ אם אדם הוא חכם, הוא יודע "אני מקצועי ב"ה, אני מכיר את הכוחות שלי, אני יודע מהם כוחותיי", וכנ"ל בדברי רבנו – שיש 'כח' ו'פועל', "אני יודע שיש לי כח", אבל לא כל אחד מכיר זאת, וגם ה"בום" לא מכיר את זה, או שהוא כן מכיר – אבל הוא סוג טיפוס שלא עושה מזה 'עסק', **אם אתה יודע איך לשחק את המשחק – אתה 'קונה' אותו לגמרי, "מה אני ארוויח להיות חכם ולעשות קונצים? לא אגיע מזה לשום מקום!"...**

רק מה הבעיה של בני אדם? שאדם אומר: "אני אמיתי... איננני עושה משחקים"... ואת זה שומעים הרבה בעיקר בענייני שלום־בית, שואלים את אחד מבני הזוג: מדוע את/ה מתנהג/ת ככה? הרי את/ה יודע/ת שזה לא טוב"... **'לא, אני אמיתי/ת!'**... כי הרי ידוע לכולם שמידת ה'אמת' זה הדבר הכי חשוב... **אבל רבינו אומר בפירוש** (ליקו"מ ח"א סי' סו), **שיותר מדי אמת זה ג"כ לא טוב**; וזהו הטעם ש"מותר

לשנות בדבר השלום״, כי לפעמים לא הולכים עם ״אמת״ יותר מדי, אשה אומרת ״אני אמיתית! אני מרגישה שבעלי הוא לא בסדר, אז אני אמיתית!״... **זו הטעות שלך! 'אמת' זה 'שלום', כי שמו של הקב״ה זה 'שלום', וזו 'אמת'!** ולכן אותה אשה צריכה להבין ״אמנם אני אמיתית, אבל אני צריכה לשחק את המשחק״... זהו הסימן שאדם הוא רציני!

אותו דבר לענין ה״בום״, שהוא איננו יודע איך להסתדר עם הפועלים שלו, והוא אומר נחרצות: ״זה מה שאני רוצה! אני רוצה כך וכך! אתה עושה ככה? טוב, לא עושה ככה? לך מפה״... **כמה זמן זה יקח שהפועל יישאר שם?! זה קשה לאדם לעבוד בצורה כזאת...** אתה ״בום״ – בסדר, יש לך פועלים, בנית איזו מערכת, אבל תדע **איך משחקים** עם פועלים, איך נותנים הרגשה, הערכה...

שזהו כל הסוד של שלום־בית – שבעל תמיד רוצה הערכה מאשתו, להרגיש שהיא מעריכה את מה שהוא עושה, אשה רוצה להרגיש הערכה מבעלה, שהיא תשמע את זה! תגיד מילים טובות! **וכשיש הערכה והחשבה, אזי גם אם מגיע לפעמים ענין של ביקורת – זה כבר בצורה אחרת לגמרי... כי הצד השני מבין שהביקורת הזאת היא ביקורת חיובית**; ודוגמא לעניין של ״בום״ ופועל, שהוא פונה בגישה חיובית: ״אתה פועל נפלא, ממש לא ראיתי פועל מקצועי כמוך, אתה ממש נחת שלי שאני זוכה לפועל כזה... אבל יש דבר שאני חושב שאם היית מתקן אותו היית הרבה יותר טוב״...

וזהו כלל גדול המובא מצדיקים [ושמענו רבות ממוהרא״ש זי״ע] עפ״י הפסוק (משלי ט, ח): **״אַל תּוֹכַח לֵיץ פֶּן יִשְׂנָאֶךָּ הוֹכַח לְחָכָם וְיֶאֱהָבֶךָּ״**; פירשו צדיקים: **״הוֹכַח לְחָכָם״** היינו שתוכחה שלך תהא בגישה חיובית – תשבח אותו: ״איזה חכם אתה״ וכו׳, ואז תגיד את התוכחה שלך, אזי ״וְיֶאֱהָבֶךָּ״ – הוא יאהב אותך, כי הוא יבין שאתה מדבר רק לטובתו, ולא רק שהוא ׳יקבל׳ את הדברים, אלא אדרבה, הוא יאהב אותך יותר!

מאידך, מזהיר הפסוק **״אַל תּוֹכַח לֵיץ״** – אל תוכיח בגישה של ״אתה ליץ״, שאתה אומר לו ״איזה טיפש אתה״ וכו׳, **״פֶּן יִשְׂנָאֶךָּ״** – כי יצא מזה רק שנאה, ולא יועיל במאומה! בזה כבר ניתקת את כל הקשר... **זוהי חכמת החיים! אלו דברים פשוטים, אבל חשובים מאד מאד!**

זה מה שאומר רבינו בתורה כ״ה הנ״ל, שיש ׳**כח**׳ ויש ׳**פועל**׳, ואשרי הזוכה להוציא כוחותיו מן ה׳כח׳ אל ה׳פועל׳, ואם יש לו שכל – הוא יזכה לזה!

ממשיך רבינו בדבריו – שלזה הגענו אל כל השיחה הזאת – ואומר, שלבסוף יש דבר הנקרא בלשונו הקדושה שם: ״**אָז שְׂכְלוֹ שָׂב שֶׂכֶל הַנִּקְנֶה**״; שזו השלימות, שאדם זוכה לישוב־הדעת, אחר ענין ה׳**כח**׳ – שהוא יודע שיש לו כוחות, כי כאמור – כוחות יש לכל אחד! אדם הוא מזרע־ישראל, הוא יהודי, נשמה מישראל יש לה כוחות בלתי מוגבלות! וכן ענין של ׳**פועל**׳ – שזה כפי שאתה משקיע, כפי שאתה מכנים – כך אתה תוציא! כך תזכה! כי אם אדם לא משקיע בכוחות שלו – לא יועיל כלום... אחר שאדם זכה להשקיע, הוא מכיר את ה**כוחות** והשתמש עמם ב**פועל** ממש, אזי סוף כל סוף – לא בא מיד, אבל במשך הזמן – יזכה להגיע ללשונו הקדושה הנ״ל של רבינו: ״**אָז שְׂכְלוֹ שָׂב**״ – ׳**שָׂב**׳ לשון של **ישוב־הדעת**, שהוא כבר שקט ורגוע, וזה ״**שֶׂכֶל הַנִּקְנֶה**״ – קנית את זה ב**קנין שלם**! וזה כ״כ ׳**קנין שלם**׳ עד שאתה יכול ללמד אחרים – להיות דוגמא לאחרים, רק שומעים אותך ורק מסתכלים עליך ורואים ׳**הנה, האדם הזה הוא דוגמא חיה של אדם שהכיר את כוחותיו והשקיע בהם!**׳...

כי בשביל זה צריכים תחילה ׳**להכיר**׳ את הכוחות, לא שאדם כל הזמן חושב ״אני כלום; כלום; כלום״... כי זה מה שהוא שמע הרבה בחיים שלו... אם לא זכה לגדול במקום חיובי – זה מה שהוא שמע, שהוא ׳לא־כלום׳ וזהו... ובפרט אם הוא לא היה אחד שקיבל הרבה מחמאות, אז הוא קיבל תמיד ביקורת וטענות עד שהרגיש שהוא ׳כלום׳ באמת, והוא לא מתחיל אפילו לחשוב שיש לו כוחות...

אך כשאדם זוכה להתקרב לצדיק, הוא מעורר אותו ״**אילו כוחות יש לך! אתה ממש מלא בכוחות נפלאים!**״... והוא מתמיה מאד על ששומע זאת, והצדיק מגלה לו: ״**כן, יש לך נשמה קדושה!**״... ואמנם עד עתה זה היה מכוסה בכל מיני כיסויים, ועתה מתחיל להוציא את זה, ואז האדם יודע זאת – **יש לי כוחות!** ומה צריכים עתה? **להשקיע! להוציא מן הכח אל הפועל! תתחיל לעשות ולהכנים כל מה שאתה יכול!** ואם אתה פועל – תכנים הרבה במצוות ומעשים טובים, בתפילות הרבה, תפעול עם השפתיים שלך

הרבה לבקש אל הקב״ה, ואזי לבסוף זוכים ל״**שָׁכַב שֶׁכָּל הַנִּקְנָה**״ – שאתה זוכה להגיע אל השלימות, ו׳**קנית**׳ את זה בשלימות!

והתחלנו לדבר מכל זה, כי אמרנו שהנה אנחנו עומדים עתה קודם ראש חודש ניסן – **פרשת החודש**, והיום בלילה זו **תחילת הבריאה** – ״בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹקִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ״, זאת אומרת שמתגלה לנו עתה, בימים אלו – פרשת החודש, לפני ראש חודש ניסן וחג הפסח, וכן אנחנו זוכים שבר״ח ניסן זה יום ההולדת של רבינו – ענין של ״**בריאה חדשה**״, והעניין הזה של ״בריאה חדשה״ הוא אפשרי לאדם **תמיד**! זה הלימוד של רבינו, שיכולים להגיד שהוא ׳**לימוד הכולל את כל הלימודים**׳! כמובן, יש לרבינו הקדוש את כל העצות הקדושות של תורה ותפילה וכו׳, אבל כדי להגיע לכל זה – אדם מוכרח להגיע למדת ההתחדשות: **אני מתחיל ׳מעכשיו׳! מ׳רגע זה׳!**

וכמו שאנו אומרים תמיד, אין הכוונה ׳**מרגע זה**׳ באופן חד–פעמי, אלא אכן התחלתי ב׳**רגע זה**׳ וכן ב׳**רגע הבא**׳ עוד הפעם ובו׳**רגע השלישי**׳ עוד הפעם! **העניין של רבינו זה לימוד של ההתחדשות בקביעות ובתמידות**

ממש! ורבינו אמר: ״**חידוש כמוני לא היה**״, ומוהרא״ש היה תמיד אומר שזהו הפירוש העמוק של זה: ״**חידוש**״ היינו ״**התחדשות**״ של רבינו!

״**בְּכָל עֵת וָרֶגַע מְחַדֵּשׁ חֲדָשִׁים**״ זה רבינו! שזה הסוד של משיח, וכמו שמגלה רבינו (ליקו״מ ח״ב סי׳ סא) על הפסוק (תהלים ב, ז) ״**אֲנִי הַיּוֹם יְלִדְתִּיךָ**״, שהקב״ה יגיד זאת למשיח צדקנו, ו׳משיח׳ היינו בכל דור, בכל מקום ובכל זמן, ולו יאמר הקב״ה: ״**אֲנִי הַיּוֹם יְלִדְתִּיךָ**״, אף שעבר על משיח הרבה, כי נשמתו היא עוד קודם הבריאה, וזה כבר 5,784 שנים, הרבה זמן... ואעפ״כ אומר לו הקב״ה: ״**אֲנִי הַיּוֹם יְלִדְתִּיךָ**״!

וזהו ׳**הלימוד שכולל את כל הלימודים**׳ כי הנה יכולים לומר לאדם כל מיני לימודים – בלימוד התורה, בתפילה והתבודדות, בצדקה וחסד, בשלום־בית – אבל תמיד יש את העניין של ״**איפה היתי עד עכשיו?... וכי ברגע אחד אפשר להשתנות?!... הרי מכירים אותי כבר... ואני מכיר את עצמי**״... אבל כשיש לאדם את העניין של **התחדשות** הוא יודע היטב ״**אין לי עבר! לא מכירים אותי! אף אחד! אני מתחיל ׳מרגע זה׳!**״...

איזה לימוד נורא זה של רבינו שזה כולל את הכל! כי זה נוגע לכל העניינים, לדוגמא: מה שדיברנו עד עתה, בעניין החכמה והשכל שצריכים בבית – בשלום־בית; אדם יגיד: ״אני נשוי כבר ׳כך וכך׳ שנים, ואני יודע איך הבית שלי נראה, ואני לא רואה סיכויים איך זה משתנה... אני מכיר את עצמי, אני יודע מה עשיתי עד עכשיו״... אבל כשאדם יודע מהלימוד של התחדשות, הוא יודע היטב: ״**אֲנִי הַיּוֹם יְלִדְתִּיךָ**״ – היום ׳**יום הנישואין**׳ שלך! ולא ׳יום נישואין׳ שהוא זכר לאותו יום שהתחתנת [יש לזה כל מיני שמות – ׳זהב׳, ׳כסף׳, ׳נחושת׳...], אלא היום ׳יום נישואין׳ **שיצאת מן החופה**! עכשיו יצאתם מן החופה והולכים לחדר־יחוד – כשאדם זוכר את זה, זה ענין אחר לגמרי... הכל בהתחדשות חדשה והוא לא מתבלבל בכלל ממה שהיה, והוא מכנים זאת בעצמו באמת, ומדבר מזה תמיד!

בקונטרס ״יום הנישואין״, מוהרא״ש נותן הדרכה כיצד החתן והכלה ידברו בחדר־יחוד אחר החופה, שיחזקו אחד את השני ויחליטו ״**אנחנו נחזיק ביחד באמת, ותמיד נעשה התחלה חדשה!**״, אדם שזוכה להוציא זאת מן הכח אל הפועל – יש לו חיים טובים באמת, חיים נצחיים! ואף פעם אין השאלות של ״איפה היית״ ו״מה עשית בעבר״, כי ״**לא הייתי; לא עשיתי!**״...

תגיד שזה ׳משחק׳? בסדר... הבה ונתבונן באלו השחקנים של ההצגות: הנה הוא הגיע מהיכן שהגיע [ובפרט שמדברים מגוי, ה׳ ישמור...], ועכשיו הוא כבר באיחור ועליו לעלות מיד על הבמה, מה הוא עושה? הוא בא ועולה בתור **אדם חדש**! הוא צריך למחוק מהמוח את כל המחלוקת והמריבות [מי יודע מה היה לו...] כאילו לא קרה שום דבר! אם היו יודעים מאיפה האדם הזה הגיע עכשיו – כולם היו בורחים... אבל לא יודעים, כי רואים אדם שמח, עם חיוך גדול, והוא עושה את כל ההצגה... רק מהי הבעיה של אותם שחקנים? מיד כשגמרו את המשחק – חוזרים לאותו מקום שהיו מקודם...

אבל בקדושה, כשרבינו מלמד אותנו את העניין של ׳התחדשות׳ – **הרי אני עכשיו בריה חדשה, ואני מוחק את כל העבר שלי, וממשיך הלאה! ואם שוב קרה משהו – אני עוד הפעם מתחיל!** זה לא חד־פעמי... שהנה מגיע פרשת החודש, חודש ניסן, אז מתחיל מחדש, ומה עם ג׳ ניסן, ד׳ ניסן, ה׳ ניסן?... ומה עם כ״ה אדר שני – שזה

כבר כמעט שלוש־עשרה חדשים מר״ח ניסן שעבר? אם קיבלת את הלימוד הזה לקראת חודש ניסן – פרשת החודש, קיבלת את הלימוד הכתוב בתורה: ״**הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֹאשׁ חֳדָשִׁים רִאשׁוֹן הוּא לָכֶם לְחָדְשֵׁי הַשָּׁנָה**״, וכמו שהצדיקים מסבירים שכתוב פה שלוש פעמים בפסוק ענין של 'התחדשות' – ״'הַחֹדֶשׁ' הַזֶּה לָכֶם רֹאשׁ 'חֳדָשִׁים' רִאשׁוֹן הוּא לָכֶם 'לְחָדְשֵׁי' הַשָּׁנָה״, היינו שאדם קנה את זה בקנין אמיתי, שבזה התחלנו את השיחה – בדברי רבינו שם, שלא רק ב'**כח**' וב'**פועל**' אלא גם ב״**שֶׁכֶב שֶׁכָּל הַנְּקֻדָּה**״ – קנית זאת בתוכך ממש, אתה חי עם זה! והנה קנית את זה בראש חודש ניסן תשפ״ג – שבזה אנחנו לוקחים את ההזדמנות לתת תודה להקב״ה על שזכינו אז להתחיל את ״**תכשיטי הבית**״ – סדר לימוד תנ״ך יומי, ומחר כבר עושים סיום על 'תרי עשר' ('דברי הימים' זה הספר האחרון, ומקודם יש את משלי, איוב וחמש מגילות וכו'), נמצא שב״ה כבר סיימנו כמעט את כל סדר התנ״ך – נביאים ראשונים ואחרונים, ועכשיו את 'כתובים', **איזו זכות זו**? – אז אם קנית את מדת ההתחדשות בר״ח ניסן תשפ״ג, אזי זה נמשך תמיד – **<u>בכל יום</u>**!

רבינו אומר (בחיי מוהר״ן), שדרכו היתה, שבכל פעם שהתחיל את ההתבודדות שלו, היה אומר: ״**רבש״ע, אני מתחיל מעכשיו להיות איש כשר**! וזה מדובר על רבינו הקדוש... שֶׁמַּה אנחנו מבינים בכלל בגדולת רבינו, אבל אנחנו יודעים מה שרבינו לימד אותנו – **התחדשות**! מה שרבינו לא גילה לנו – איננו יודעים, הרי רבינו אמר שהוא גילה רק דברים שהוא היה יכול להוריד כאן לזה העולם, וכי אפשר לנו לדעת את הפנימיות והסודות?... זאת אי אפשר לדעת, אבל מה שרבינו גילה לנו – זאת אנו יודעים, ורבינו גילה לנו את העצות הנפלאות האלו, ואשרי הזוכה לקנות באמת את העצות הנפלאות האלו!

ובאמת, רבינו נולד בר״ח ניסן, ומובן בעצמו שזה הקשר, כי איך מגיעים לכל הדברים האלו – ״**רִאשׁוֹן הוּא לָכֶם לְחָדְשֵׁי הַשָּׁנָה**״ וכו'? ע״י הצדיק שנולד בר״ח ניסן, שנאמר עליו ״**נעשה אדם נאמר בעבורך**״ – כל הבריאה נבראה בשבילו, זו הנשמה של משיח צדקנו, ומלמד אותנו שכך נחיה כל יום ויום! וכשאדם יודע מכל זאת, אזי כשמגיע ב״ה יום כ״ה אדר שני, שזה ״בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹקִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ״, זה אצלו כבר ענין אחר לגמרי... זו

כבר ״בריאה חדשה״ בתוך ״בריאה חדשה״! כי זה קרוב ל380 יום בערך – מראש חודש ניסן שעבר, **ובכל יום** – כמו שאומר רבינו שם – מתחילים לדבר להקב״ה במידת ההתחדשות!

שכמובן צריכים לזה זכות – שאדם ידבר להקב״ה בכל יום, וכך יתחיל דבריו: **״רבש״ע, אני מתחיל מעכשיו!״** והם״מ מיד מגיע: אבל מה אתך? אתה לא עשית כלום... אתה לא למדת כלום, לא עשית כלום, איך אתה נראה?! הוא בא לבחור ושובר אותו: איפה היית?! נזכרת רק עכשיו?! כמה זמן בלית לריק ובזבזת סתם, ועכשיו אתה רוצה להתחיל?! אבל ילד ובחור שהוא חכם – הוא 'מצפצף' עליו: **״אני לא מכיר אותך!״**... והם״מ אומר: 'אני דווקא בוודאי מכיר אותך, אתה כבר בגיל 13, 14, 15'... **אתה לא מכיר אותי! סליחה, אני הכתובת הלא נכונה! אני נולדתי היום, ואתה לא מכיר אותי! אני מתחיל מעכשיו!** זו המידה של התחדשות, שאם אדם זוכה לקנות את זה – הוא חי חיים הכי מאושרים!

וזה נוגע לכל ענייני האדם – התחלנו בענין שלום־בית, שהבית הזה הוא הלימוד לאדם איך שיוכל להסתדר עם אנשים, ואפילו שלא הסתדרת עד עכשיו, זו המציאות: אנשים שלא מסתדרים עם אחרים זה רק מחמת סיבה אחת: **הם לא קיבלו הדרכה ולימוד נכון מהיום הראשון! 'זרקו' אותם אל הנישואין ללא שום הדרכה ולימוד...** הרי ילד, צריכים ללמד אותו כל דבר – איך ללכת, איך לילך לשירותים, כל דבר צריך לימוד! והנה 'זורקים' אדם לנישואין ללא שום הדרכה... ובפרט דבר כזה שיצטרך לדעת איך להסתדר, איך לבנות בית, **<u>אלו לימודים כ״כ עדינים וחשובים שאם לימדו אותך את זה – מאיפה תדע את זה?! מעצמך?!... ״אדם קרוב הוא אצל עצמו״, יש לו נגיעות בכל דבר, שאדם ישים את עצמו בצד וידאג לשני – זה דבר נדיר מאד...</u>**

״אני מתחתן, אני מקוה 'להוציא מהעסק' מה שיהיה טוב 'לי'״...

ובעניין זה הזכרנו רבות את דברי הגמ' (ברכות ח.): **״במערבא כי נסיב אינש אתתא אמרי ליה הכי מצא או מוצא״** – בארץ ישראל היו שואלים את החתן: **'מצא'** או **'מוצא'**? דהיינו, האם התקיים אצלך (משלי יח, כב) **״מָצָא אִשָּׁה מָצָא טוֹב״** או שהתקיים (קהלת ז, כו) **״וּמוֹצֵא אֲנִי מַר מִמָּוֶת אֶת הָאִשָּׁה״**? ויש להבין, מה באמת ההבדל בין שני פסוקים אלו?

ההבדל פשוט הוא, בפסוק הראשון כתיב: "**מָצָא אִשָּׁה**" – היינו שאדם 'מוצא' את ה'אשה', כלומר שהוא מעריך כ"כ שזכה עתה למצוא את האבידה, בבחי' "**אלו מציאות שלו**" – '**שלו**' דייקא, כי זו הנשמה שלו שנאבדה לו בעת שהוא נולד, כי "ארבעים יום קודם יציאת הוולד" כבר הכריזו בשמים שזה השידוך שלך, זו האשה שלך, והנה זה נאבד... כך מן השמים עושים את סדר הבריאה; והנה אדם גדל, ועד שמוצא זיווגו "קשה כקריעת ים סוף", והנה הוא זכה למצוא את זיווגו – הרי "**אלו מציאות שלו**", כי זו 'מציאה' שלך, וכדברי הגמ' בתחילת מסכת קידושין: "**דרך בעל אבידה – לחזור אחר אבידתו**"; למה דרך העולם שהגבר צריך לחפש את השידוך? אומרת הגמ': "כדרך בעל אבידה" – הרי נאבד לך משהו, ואתה מחפש את זה... כמו בגשמיות, אם נאבד לך ארנק – אתה הולך ומחפשו... אותו דבר – הנשמה שלך היתה בנויה משני חלקים, והנה הגעת לזה העולם וזה נאבד ממך, ועכשיו תחפש את זה, ובעזרת ה' תמצא את זה...

וכשאדם יודע את זה, והוא "**מָצָא אִשָּׁה**" – מצא את האבידה שלו, אזי "**מָצָא טוֹב**" – כי זוכה ל'טוב' אמיתי, "טוב" זה הקב"ה, כמ"ש (תהלים קמה, ט) "טוֹב ה' לַכֹּל" – הקב"ה נקרא 'טוב' כביכול, היינו שהוא יודע שזו מתנה מהקב"ה! **וזו הנשמה שלי!**

אם דיברנו לעיל מעניין הכוחות של האדם שטמונים בו מחמת שיש לו נשמה קדושה וגבוהה, **הרי אשתך היא חלק מזה!** כי אתם שני חלקים של נשמה אחת! אדם זוכה להתחתן, והנה יש לו כל מיני חשבונות, מריבות וכו', הוא חושב ח"ו שהפתרון הוא שיפרק את הבית... הוא חושב שזו עצה... **הוא מפרק את 'הבית'? הוא מפרק את 'עצמו'! <u>הפתרון שלו זה מיליון פעם יותר גרוע מהבעיה בעצמה...</u>** הוא חושב שהוא יפרק את הבית וזה הפתרון... אפילו שיש כבר ילדים וכו', הוא חושב שזה הדבר הנכון לעשות... אבל זאת הוא לא מבין, שעכשיו יתחילו הבעיות! 'אבל זה קשה'... **נכון, לפעמים קשה, אבל תלמד! תקבל עצות נכונות! יש אפשרות לקבל עצות טובות! ילמדו אותך!** אתה צריך להיות 'שחקן' קצת? בסדר, תהיה 'שחקן'... הרי שחקן הוא לא עובד בחינם... ובפרט אחד שהוא משחק טוב – הוא מקבל מיליונים... השחקנים המפורסמים הם הכי עשירים, למה? הם יודעים איך לשחק את המשחק...

אותו דבר תעשה אתה – **תעשה 'משחק' ותרוויח... ובשביל מי אתה עושה את זה? בשבילך!**

ועתה נתבונן מהו הפסוק השני: "**וּמוֹצֵא אֲנִי מַר מִמָּוֶת אֶת הָאִשָּׁה**" – פה מונח כבר כל המפתח: "וּמוֹצֵא 'אֲנִי'" – יש פה את המילה "**אני**"... – '**אני** מחפש מי שישרת **אותי**, מי שיעזור **לי**, מי שיבשל ויכבס **בשבילי**', הכל '**אני**'! אבל אל תשכח שגם לה יש '**אני**'... לכל אחד יש '**אני**' ולא מסתדרים ביחד, ומזה בא כל הבעיות... משא"כ מיד כשאדם שם ה'**אני**' בצד, ורק "מצא '**אשה**'" – אין '**אני**' שם! אלא הוא תמיד דואג "**מה ישמח את אשתי**", וכן אשה תמיד חושבת "**מה ישמח את בעלי**", אדם כזה תמיד תהא לו עצה איך להסתדר!

אותו דבר אצל אדם כלפי אנשים אחרים: פועל, הוא יודע מהכוחות שלו, הוא עצמאי – אינסטלטור, חשמלאי וכדו', יש לו תעודות, הוא למד באוניברסיטה, לימדו אותו הכל... אז אם הוא עצמאי לגמרי והוא כבר "בום" בעצמו – בסדר, אבל נגיד שעדיין לא הגיע לשלב הזה, אלא הוא פועל אצל מישהו, והוא עושה כל מיני משחקים עם ה"בום" שלו, הוא מתנהג כאילו הוא באמת עצמאי... והנה ה"בום" אומר: 'אבל אני צריך אותך בזמן כך וכך בעבודה', והוא חושב: 'אבל אני מקצועי, וכי הוא יגיד לי מתי לבוא?'... **אבל כל זה נכון אם אתה היית פותח עסק לעצמך והיית האחראי, והרי בינתיים אתה עובד אצל מישהו, אז אתה צריך לעבוד כפי ההוראות... ה"בום" רוצה שתהיה בשעה פלונית ובמקום פלוני? זה מה שעליך לעשות...** אם במשך הזמן תעבוד טוב ותגיע ג"כ למצב שאתה יכול להיות "בום" – גם אתה תפתח מפעל, זה בסדר גמור... העיקר תדע איך להסתדר...

ה"בום" בעצמו ג"כ אותו דבר, הוא באמת "בום" ויש לו המון פועלים, אבל **אמרת מילה טובה אחת לפועל? אמרת לפועל שלך "אין לי פועלים כמוך! אתה כ"כ מוצלח! הלוואי היו לי עוד כמוך"...** כך הוא מתחיל את השיחה, ואז ממשיך: "בגלל שאתה כזה מומחה ומקצועי, הרי הלקוחות חיכו עלי והתקשרו שצריכים אותי בזמן כך וכך, ולא הגעת, ואינני יודע איפה אתה, ואיך אפשר ככה?"... **יש דרך איך לקנות את הפועל! אתה תשבח אותו, תגיד לו כמה הוא טוב, ואז תאמר לו "לכן אני צריך אותך בזמן"... זה כבר דיבורים אחרים...** זה

כבר ענין שמחבר אנשים, יש כבר שלום ואהבה, יש חיבור!

ואם לא זכו לעניין הזה מאיזו סיבה, אז האדם נופל בעצבות ובדיכאון ״מה אני יכול לעשות, לא מעריכים אותי״... הפועל אומר ״לא מעריכים אותי״, ה״בום״ אומר ״לא מעריכים אותי״, אבל אדם שיודע את הלימוד של רבינו – התחדשות, שהוא תמיד מתחיל מחדש, אזי הוא בא לכל זה בגישה אחרת לגמרי... ובפרט כשמדברים עם אנשים שרוצים לשמוע ולקבל, לא מדובר שאתה מנסה ללמד זאת לאיזה אדם שהוא כבר מבוגר ואין מי לדבר... או סתם תלך ה״י לאיזה בית משוגעים ותנסה ללמדם... אלא מדברים מאנשים טובים, אנשים שרוצים, מחכים לשמוע איזו מילה טובה – **תגיד לי איך להנהיג את החיים!**

בחור תוהה: באמת אני יכול ללמוד? אני יכול להתחתן? כבר אמרו לו ״אתה לא שווה כלום״ ו״מי צריך אותך״ ו״לך״ וכו׳ אבל אומרים לו: **למה תיפול כך בעיניך?! תבין שיש לך כוחות! ומה עשית אתמול אני אפילו לא שואל אותך מה עשית אתמול, כי אני בעצמי ג״כ לא הייתי אתמול בעולם, אז איך אני יכול לשאול איפה היית אם אני בעצמי לא הייתי?...** אבל הנה אני רואה אותך היום – ״שלום עליכם, מזל טוב, ובא נתחזק עכשיו... נתחיל מעכשיו!״... **כשאדם זוכה לזה – הוא הכי מאושר!**

זהו הלימוד של הזמן הקדוש שאנו נמצאים בו עתה – כ״ה אדר, בריאת שמים וארץ, שזה כבר כולל את הכל – ״**בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹקִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ**״, וכמו שרש״י אומר בפרשת בראשית, שהכל נברא ביום הראשון – רק לא שמו את זה במקום, ובאמת הכל כבר נברא, ואפילו נמצא כבר הבריאה של אדם הראשון וכל הנשמות, **הכל!** ועד ששה ימים – שאז נברא האדם, הקב״ה שם כל דבר במקומו – הרקיע שם, המים פה, השמש כאן, הירח במקומו, כל דבר ודבר, אבל הבריאה החדשה היתה כולה ביום הראשון – ״**בְּרֵאשִׁית בָּרָא**״ זה כולל את הכל, וכשאדם יודע את זה – הוא מתחיל תמיד מחדש...

ומיד מגיעה **פרשת החודש**, שהיא היתה המצוה הראשונה של עם ישראל קודם יציאת מצרים, שהנה הם יוצאים ממצרים – עוד מעט יהיה פסח, ויוצאים בעז״ה ממחנה ההסגר לחירות עולם, והנה הם חושבים ״אבל היינו מאתיים ועשר שנים במצרים״... **אתם יודעים מה זה 210 שנים במצרים**

בעבודת פרך?!... מי שקורא את הסיפורים של השואה רואה מה הם עברו בכמה שנים ע״י העמלקים ימ״ש וזכרם, רק קוראים קצת ורואים מה הם עברו, ה׳ ישמור, ועדיין יש מעט אנשים החיים שעברו את זה, ועד לפני כמה שנים היו עוד רבים ששרדו את אלו השנים, והיו כאלה שכבר היו בתוך תאי הגז... אני מכיר מהמשפחה זאת, שיש אלו שהיו בתוך תאי הגז וצעקו יחדיו – בזכות שהיו נכדים של הרבי מבארדיטשוב זי״ע – **״רבי לוי יצחק בן שרה סאשה״**, אף שהיו כבר בתוך תאי הגז, והנה בא איזה עמלקי ופתח את הדלת וצעק להם: **״צאו מפה! צאו מפה!״**... ומשפחה שלימה נצלה מזה, ועברו את השואה, וזכו להקים משפחות... מה שעם ישראל עברו בשנים אלו – זה דברים כ״כ נוראים, מה שגויים מסוגלים לעשות ה״י, **ומה העצה הזאת? שאדם מתחיל חיים חדשים! בריאה חדשה – חיים חדשים!**

וזהו לימוד מכל הצדיקים, שהעונה והתקופה נותן לנו את הכוחות הללו, ואם עתה זו התקופה של ״בריאת שמים וארץ״, ומגיעים עכשיו לפרשת החודש ור״ח ניסן – יום ההולדת של רבינו, זה נותן בנו את הכוחות! אם רבינו קורא לזה **׳כח׳** ו**׳פועל׳** ו**״שָׁבַת שֶׁכָּל הַנִּבְרָאִים״**, עתה הוא הזמן **לקנות** את זה! ו׳לקנות׳ את זה בכזה ׳קנין׳ שיישאר אצלנו עד כ״ה אדר תשפ״ה בעזרת ה׳!

אנחנו צריכים להשתמש עם הלימודים האלו, שנחיה עם זה! לא לקבל את זה סתם בתור ׳עצה טובה׳, אלא ׳לחיות עם זה׳! ויש תמיד, בכל יום ויום, ניסיונות תמידיות לראות אם אתה אוחז בזה! שהנה היתה מריבה בבית – ׳אשתי אמרה ככה׳ וכו׳, אבל עליך להשתמש עם הלימוד הזה! ונגיד שהיתה איזו מריבה – בסדר, אדם לא מוכרח להיות תמיד באותה דעה בכל דבר, אבל גם זה – עם צמצום, שאדם לא יבוא ח״ו לאיזו התפרצות של כעס וכו׳ או ח״ו מכות או וקללות רח״ל, אלא מה עושה? נותן לזה להירגע ואומר ״הבה ונתחיל מחדש!״...

ואכן, מצד אחד זה כמו ׳משחק׳, ומאידך זה **׳לא משחק׳**, כי זהו ההסבר: מצד אחד זה ׳משחק׳, כי הרי באמת קרה עכשיו מה שקרה, והנה מתחילים מחדש, וזה כמו ׳משחק׳, אבל באמת, הנה אתה תתחיל כך את המשחק, ופתאום תראה שזה לא באמת משחק, **אלא המציאות היא כך!**

ובפרט שכך היא הבריאה, וכמו שאומרים בכל יום בתפילה: ״**הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ בְּכָל יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית**״, והאר״י הקדוש אומר שזה לא רק בכל יום, אלא זה בכל עת ורגע ממש! האר״י הקדוש אומר שתפילת ערבית היא לא תפילת שחרית שלמחרת, ותפילת מנחה היא תפילה אחרת... **הכל אלו תיקונים נפלאים שעדיין לא היו בעולם!** תגיד לאדם: עכשיו תלך להתפלל ערבית, והנה התפללת כבר הרבה פעמים ערבית – אתה כבר בגיל כך וכך... **אבל תפילת ערבית שעכשיו תתפלל, עדיין לא התפללת מיום בריאתך ולידתך, ותוכל לגרום תיקונים שעדיין לא היו בעולם!** כך הלשון של האר״י הקדוש בשער התפילה, והכלל: **לא קשור מה שהיה בבוקר – אל הצהריים, ואל הערב!**

וכאמור, זה 'משחק' ו'לא משחק', כי מצד אחד זה נראה כמשחק – הלא באתי אתמול ושלשום לביהכנ״ס, זו אותה תפילה וזה אותו סידור ואלו אותן מילים, וכי זה 'משחק'? **לא! כי 'באמת' זה חדש!** ואדם יגיד: ״אבל אתמול בבוקר לא התפללתי בכוונה״, **עכשיו תתפלל!**

ולא רק **עכשיו**, אלא אומר רבינו שאפילו בתוך התפילה בעצמה זה קורה לאדם, שהנה אדם התחיל שמו״ע, וכבר הוא אוחז ב״רפאנו״, ופתאום הוא שואל את עצמו: 'רגע, איך הגעתי כבר ל״רפאנו״? איפה הייתי?!'... אז אדם שאין לו את ההקדמה הזאת – הוא כבר גומר את התפילה כמה שיותר מהר, וזהו... אך הלימוד האמור הוא: **הגעת ל״רפאנו״? עכשיו תתרכז לבקש: ״רפאנו״ – רבש״ע, תרפא אותי! אני צריך רפואה!**

אתה מתפלל על כולם – **תתפלל גם על עצמך: ״תרפא אותי, רבש״ע!״... יש בן אדם שהוא לא יודע שהוא צריך רפואה... הוא חושב שרק אחרים צריכים, והוא לא... אבל אדם יודע: ״אני צריך רפואה, ואני מבקש: רבש״ע, 'רפאנו ה' ונרפא' וכו', אני מכוון גם על עצמי!״...**

יש תפילה שמבקשים ״שתשלח מהרה רפואה שלימה מן השמים רפואת הנפש ורפואת הגוף״ – **תזכיר את השם שלך שם: רבש״ע, אני צריך רפואה, תרפא אותי!** יש בני אדם שלא מכירים שחסר להם משהו, הם מלאים בקושיות וספיקות ״למה בני אדם לא מעריכים אותי״ וכו', **אתה צריך פשוט**

להתפלל להקב״ה על רפואת הנפש, ממש לבכות להקב״ה על זה! וכמו אצל אדם – ה׳ ישמור את עם ישראל – שהוא יודע שזקוק הוא לרפואה, אז הוא בוכה ומבקש ״רבש״ע, תרפא אותי״ וכו׳, אותו דבר גבי רפואת הנפש – שמבקש **״רבש״ע, תרפא אותי! יכול להיות שאינני מכיר מה בדיוק חסר לי, אבל אני יודע שעלי להיות שמח, דבוק בך, שיהיה לי חיים טובים, ואם עדיין לא זכיתי לזה – סימן שאני צריך רפואה״**... נמצא שאפילו אם אדם מצא את עצמו ב״רפאנו״ – יתחיל מחדש!

וכן מצא את עצמו ב״ברך עלינו״ – ימשיך ויבקש ״ברך עלינו ה׳ אלקינו **את ׳השנה הזאת׳״! איזו ברכה מופלאה זו!** ואמרנו זאת כמה פעמים: בברכה זו, אדם מתפלל **שלוש פעמים ביום** על **״השנה הזאת״**... לכאורה היה ראוי יותר להתפלל על **״היום הזה״** – ״ברך עלינו ה׳ אלקינו את ׳היום הזה׳ ואת כל מיני תבואתו לטובה״ וכו׳ ולסיים ״וברך ימינו כימים הטובים לברכה״, אבל פה מונח הסוד: **שבכל יום אנחנו מתפללים על ״השנה״! ואנחנו יודעים אצל רבינו שעניין של ׳שנה׳ רומז לראש השנה, הן מה שמקובל אצלנו – בחודש תשרי, והן מה שיהיה לנו בשבוע הבא – ר״ח ניסן, וכדברי המשנה מסכת ר״ה: ״באחד בניסן ר״ה למלכים״, ואכן זהו יום ההולדת של רבינו, שהוא המגלה לנו את כל הסודות האלו!**

ורק ניתן דוגמא, שהנה אדם באמצע תפילת שמונה־עשרה צריך התחדשות... ומה קורה? הם״מ לא עוזב, והנה אדם מתפלל, ופתאום הוא ב״שמע קולנו״... איפה היית?! מה קרה?... איך קפצת מ״ברך עלינו״ ל״שמע קולנו״? אבל ככה בן־אדם שהוא לא זוכה עדיין להיות כ״כ מיושב, וכל מילה של תפילה מרוכזת אצלו, אז הוא ׳קופץ׳ ממקום למקום... ואדם שאין לו את ההקדמה האמורה – הוא נשבר, אבל מי שזוכה לשמוע מהקדמות אלו, הוא מתחזק מאד: **אני עכשיו ב״שמע קולנו״? ישמעו את זה בעל העולמות!** אמנם לא צועקים, זו תפילת העמידה שנאמרת בשקט, אבל **גם בלחש אפשר לצעוק להקב״ה!**

אומר רבינו: **בזה אתה חותך חתיכות מהיצר הרע והס״מ!** כך אומר רבינו בשיחות הר״ן, שאדם הוא מתפלל, והנה ׳תפסו׳ אותו בין ״ברך עלינו״ ל״שמע קולנו״ – הוא היה ב׳תפיסה׳... אבל פתאום הוא פרץ את הגדר של בית האסורים ויצא, והנה הוא מתחיל

לחתוך חתיכות... **אבל בשביל זה צריך הוא להאמין בעצמו!**

זה ענין של **התחדשות**, שאדם אף פעם לא מתפעל ממה שהיה מקודם, והוא מתחיל ׳**מעכשיו**׳!

זהו הלימוד של ימים קדושים אלו, שאלו ימים של **התחדשות**, וכאמור – ״התחדשות״ היינו **לקנות** את ההתחדשות, בחי׳ ״**שֶׁב שֶׁכֻּל הַנִּקְנֶה**״ – שנקנה את זה בקנין גמור, שאנחנו אוחזים בזה תמיד, לא מסתכלים חזרה, לא מסתכלים על שום דבר!

לא היה בבית כ״כ בסדר והיו מריבות, היתה מריבה עם ה״בום״ והפועלים – זהו! **אנחנו מתחילין מחדש!** ומחר מתחילים עוד הפעם מחדש, ומחרתיים מתחילים עוד הפעם מחדש!

ונגיד אפילו שהיה ב״ה טוב באלו הימים, נגיד שזכינו להתחדשות, אז היה יום אחד או יומיים טוב, אם אדם יאמר שמחמת שהיה אתמול ושלשום טוב אזי סומך שגם עכשיו טוב – הנה יכנס עוד הפעם לבעיה... לא סומכים על זה! היה טוב? עתה תתחיל עוד הפעם! תשכח אפילו את הטוב!

רבינו לימד אותנו שעניין של שכחה הוא לא רק שאדם רוצה לשכוח את הדברים הלא־טובים, זה מובן לכל אחד שצריכים לשכוח... אלא רבינו לימד אותנו העניין של ״**אִם אֶפֶס שָׁמַיִם שָׁם אָתָּה**״ – ׳**בקי ברצוא**׳, שאפילו בקדושה, שאדם עולה לשמים, ישכח את הכל... שום דבר... **זה היה רבינו!**

ולכן מובן מאד איך מוצאים את רבינו הקדוש חודשיים לפני הסתלקותו שוכב על הרצפה ואומר: ״**רבש״ע, איך זוכים לחיות יהודי!**״... זה היה חודשיים קודם הסתלקות רבינו, שאין לנו מושג אפי׳ להתחיל לחשוב למה רבינו כבר זכה אז... וכך מוצאים את רבינו! מה זאת אומרת? מסביר ר׳ נתן, כי הצדיק מוחק את הכל – **לא היתי, אלא אני עכשיו! אני רוצה מעכשיו לחיות יהודי!**

זה ענין של תחילת הבריאה שיש עתה – **כ״ה אדר**, וכן **פרשת החודש**, וכן: **פרשת שמיני**, שאותה נקרא בעזרת ה׳ בשבת: ״**וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל**״ – ׳**יום השמיני**׳ זה ראש חודש ניסן, וכמובא בדברי רש״י, שזה היה היום השמיני למילואים, אלו הימים שבהם אנו נמצאים – **ימי המילואים**, ודיברנו בשבת שאלו ימים שיכולים ׳**למלאות**׳ בהם את כל הימים של השנה שעברה עלינו, ואיך ממלאים? בדיוק מה

שאנחנו אומרים: **שאדם מתחיל מחדש!**

ודווקא **בסוף** השנה, בשבעת הימים **האחרונים** של השנה – מכ״ג אדר, נקרא ׳**ימי המילואים**׳, כי להיכנם ולבנות את המשכן היו צריכים להקדים שבעה ימים לפני כן, ודיברנו שכך גם קודם הכנת פרה אדומה – צריכים שבעה ימים הכנה, וכן לפני יום כיפורים צריכים שבעה ימים הכנה, וגם לפני ר״ח ניסן – צריכים שבעה ימים, ונקראים ״**ימי מילואים**״, שבהם יכולים **למלאות את הכל!**

וזהו ״**וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי**״ – ר״ח ניסן, ״**קָרָא מֹשֶׁה**״ – זה הצדיק, זו הנשמה הקדושה של רבינו, ולמי הוא קורא? לכולם – ״**לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל**״, וכמו שמסביר רבינו בליקו״מ ח״א סי׳ ע׳, שהצדיק קורא לכולם, ומלמד את הלימודים שלו! ועל־כן אז יום־הולדתו של רבינו – בר״ח ניסן, שזהו ״**בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי**״, שאז קורא ומכריז לכולם לשמוע לקולו הקדוש!

זאת צריך לזכור: כשאנחנו מדברים מ״רבינו״ אנחנו מדברים מ״הנשמה של משיח״, זה ״אדם קדמון״ שכולל את כל הבריאה, **הלימודים של רבינו אלו הלימודים של משיח שיכבוש את כל העולם!** ואנחנו צריכים רק להטות אוזן – ״**וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי**״ הוא ר״ח ניסן שבו נולד רבינו, אז רבינו כבר קורא ״**לְאַהֲרֹן**״ – אהרן הכהן הגדול ״**וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל**״ – לכולם! וכולנו נכללים בזה! הצדיק קורא לנו!

ומה הוא אומר לנו? הוא אומר לנו ״**אֲנִי הַיּוֹם יְלִדְתִּיךָ**״ – ׳אני נולדתי היום, ואלמד אתכם את אותו לימוד ש׳**אתם נולדתם היום**׳, ואפשר לתקן את הכל!׳ – להקים את המשכן, וזה יהיה כפרה על העגל [כמובא בדברי רש״י], כי כשאדם מתחיל מחדש – הוא אכן אומר ״אבל אני זוכר איפה הייתי, הייתי לא במקום כ״כ טוב, ועשיתי מה שעשיתי״, **אך אם אתה מתחיל מחדש, יהיה לך תיקון וכפרה על הכל! ולא רק זה, אלא יתגלה לך שכל אלו הדברים שעברת, הכל היה כדי להביא אותך אל המקום שבו אתה עכשיו! ובלי כל אלו הדברים שעברו עליך – לא היית מגיע לכאן!**

זה דבר פלא, אדם יגיד ״אבל היה לי בחירה, ועברתי מה שעברתי״... **אבל ״אחרי ככלות הכל״ הקב״ה מנהיג את העולם, ואם אני זוכה באמת להתחדש ולהתעורר מחשינה ׳מעכשיו׳ אזי יתגלה לי שהכל היה לטובתי, כל מה שעבר עלי – זה דוקא מה שהביא**

אותי אל הצדיק: זה דוקא מה שהביא אותי לכל העניינים שלי: הביא אותי להבין את ״חכמת החיים״ – איך מסתדרים בחיים, איך מסתדרים עם אנשים, עם האשה בבית – איך מסתדרים, עם פועלים ועם ״בוס״ – איך מסתדרים, אלו הם הלימודים של הצדיקים:

הקב״ה יעזור לנו, שנזכה לקבל את הימים הקדושים האלו בקדושה ובשמחה, ובעיקר – **התחדשות**, להיות בריה חדשה ממש, לקנות את זה באמת ב׳שֶׁכָּל הַנִּקְנֶה׳, ונזכה לחיות חיים טובים, ויהיה נמשך עלינו כל הישועות והברכות – ברוחניות ובגשמיות, ונזכה לבריאה קדושה – שיושפע עלינו אור מעין משיח צדקנו, ובקרוב תהא הגאולה השלימה!

זכות הדפסת והפצת הגיליון

לעילוי נשמת האישה הכשרה הצדקת חינקא חיה באבא בת רבי אברהם דוב ע״ה, ולע״נ הרה״ח ר׳ בנימין ביניש בן ר׳ יחזקאל שרגא נ״י ולעילוי נשמת מיכל רונית ע״ה בת שרה ויצחק.

להצלחת בנימין בן אהרן נ״י וכל משפחתו ולהצלחת כל התורמים והעוסקים במלאכת הקודש שיחיו.

ולרפואתם המהירה של
נתן יחזקאל שרגא בן חינקא חיה באבא נ״י
הילד ישי בן סילקא יעל נ״י
ולרפואת צוריאל בן סגולה סיגלית נ״י
נעמי מרים בת חוה תחי׳
סילקא יעל בת אביבה תחי׳
משה בן אירן נ״י

ולע״נ ר׳ שלמה חנוך חרש ז״ל בן ר׳ ישראל משה, האשה ליאת שרה בת מרדכי ע״ה, ר׳ יעקב דוד בן אברהם ז״ל, מרת איטה בת הירש, האישה הכשרה מרת חנה בילא בת ברוך ע״ה. ולעילוי נשמת הדסה שולמית בת יצחק מנחם שיבלט״א. לע״נ אליעזר שלמה ז״ל בן בנימין שיבלחט״א. לע״נ אהרן בן שלמה ז״ל, לע״נ הילד יהונתן ז״ל בן אושרה דינה תחי׳ ולע״נ סיוון בת אליהו ע״ה

ניתן לקבל מידי שבוע במייל את הגליון
״אשי ישראל״ בכתובת
3070817gm@gmail.com
להצטרפות לרשימה התפוצה

לתרומת עבור העלון לרפואה הצלחה וכדו׳ ניתן לפנות לטלפון: 052-7691732

breslevsheli.co.il

הודפס ׳בדפוס מוהרא״ש׳